

Liselotte a Søren Hammerovi

Bestie uvnitř

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Bestie uvnitř

BRNO 2012

Liselotte a Søren Hammerovi
Bestie uvnitř

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Liselotte Hammer Jakobsen, Søren Hammer Jacobsen
Svinehunde

Copyright © Liselotte Hammer Jakobsen,
Søren Hammer Jacobsen & Gyldendalske Boghandel,
Nordisk Forlag A/S, Copenhagen 2010
Published by agreement with the Gyldendal Group Agency
Translation © Michaela Weberová, 2012
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2012
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7294-645-7 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-646-4 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-647-1 (Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-648-8 (Formát MobiPocket)

Prolog

Muž na poli hodil do jámy poslední polena. Pak se narovnal, položil si ruce na záda a několikrát se předklonil, aby potlačil nečekanou bolest v kříži. Na fyzickou práci byl zvyklý, takže těch několik hodin, než jámu zaplnil, se mu nezdálo tak náročných. Koneckonců, vzhledem k tomu, co vykonal během dne, na pár bolavých svalech nezáleželo. Jen ho to překvapilo.

S jistou námahou donesl poslední kanystr s petrolejem a vylil ho na polena, která v nejvyšší řadě dosahovala do úrovně země. Nějakých patnáct kubíků dobře vyschlého bukového dřeva, mezitím sem tam jilm, kaštan, bříza a také jedna mladá švestka s červenohnědou kůrou na sluneční a nazelenalou na zastíněné straně, jak si všiml zkušeným okem. K tomu třicet jedna pytlů uhlí — číslo, které si dobře vtiskl do paměti, než se pustil do práce. Když pak nosil pytle na místo, odpočítával je, aby mu činnost nepřipadala tak monotónní. Podíval se na hodinky a zjistil, že sklíčko je pokryté zaschlou krví, nebyla vidět ani jedna ručička. Stejně jako když se díval naposledy. Vztekle hodinky vzal a hodil je na polena v jámě. Pak se rozhlédl po nebi, které začínalo tmavnout. Na západě rudá záře zapadajícího slunce osvětlovala nízkou hradbu mraků a jezírko na dolním kraji pole bylo šedé a zamlžené. Blížila se bouřka.

Z batohu vytáhl čisté oblečení a igelitový sáček s vlhčenými papírovými ubrousky. Svlékl se do pasu a odhalil šlachovité tělo. Hned mu začala být zima, ale přesto měl příjemný pocit z doteku vlhkého ubrousku, kterým se metodicky otíral. Zvláště záležet si dal na hlavě a na rukou, kde se mu usadil prach z uhlí, který by jistě vzbudil pozornost. To ho přivedlo na myšlenku, že si s sebou měl přinést zrcátko. Ušklíbl se do tmavnoucí krajiny. O svůj obraz v zrcadle obvykle rozhodně nestál, ale dnešek byl

výjimečný. Možná by se právě dnes na tomhle bohem zapomenutém sjællandském strništi na sebe dokázal podívat s trochou hrlosti; možná by snad i dokázal zapomenout na tu hloupou přezdítku. Všichni mu říkali Lezec. Jen několik lidí — vlastně skoro nikdo — znalo jeho opravdové jméno. Jméno z doby, kdy na něm někomu záleželo a kdy jemu záleželo na ostatních. Do té doby než... než to pak už bylo jiné.

Vzpomínka na dětství nezůstala bez trestu: bolest v kříži mu palčivě vystřelila do pánve a do stehen. Ignoroval ji a soustředil se na převlékání, staré šaty odhodil na hranici. Když byl hotov, zaplavil ho pocit sladké pomsty. Až na jednu malou nepředvídanou okolnost, kterou si nechal pro sebe, a bude ji tím pádem muset vyřešit na vlastní pěst později, vykonal své do posledního detailu. Teď už jsou na řadě ostatní ze skupiny.

Vytáhl zapalovač, sklonil se a škrtl. Petrolej chytil na první pokus a plameny mu vyšlehly do obličeje, až se lekl a odskočil. Chvíli tam stál a hřál se, ale brzy ho ovládla jeho stará nechuť k ohni.

Tmavé mraky rozčísł blesk. Muž se klidně otočil a pozoroval oblohu; bouřka přišla rychleji, než čekal. Údolím vlevo od něj, kde se k jezeru skláněl les, se na něj valily černé bouřkové mraky, jako kdyby se země otevřela a vypustila ze svého nitra temné síly. Z údolí se hnál třetí černý mrak a znovu se zablýsklo. Pak přišel déšť. Veliké, agresivní kapky, tisíce ostrých šípů bičujících pole tak, až hlína vyletovala vysoko nad strniště. Mocný, očistný, spravedlivý.

Na chvíli se s obavami zahleděl na hořící hranici, ale déšť oheň nehasil, jen držel plameny trochu na uzdě. Muž se otočil a šel bez ohlížení rozhodným krokem směrem k lesu. Brzy ho pohltila tma.

1. kapitola

V pondělí ráno zavalily celou zemi bílé, husté vlny mlhy. Dvě děti, které šly přes školní dvůr, viděly sotva na metr před sebe. Musely si hledat cestu po paměti a po chvíli kráčely už jen pomalu a opatrně. Chlapec se držel kousek za dívkou a v náručí nesl školní tašku; najednou se zastavil.

„Počkej na mě.“

Teď se zastavila i dívka. Mlha se jí srážela ve vlasech, otírala si kapičky z čela a trpělivě čekala na mladšího bratra, kterému se nedařilo dát si tašku na záda. Předtím promluvil turecky. Mluvil tak jen zřídka a s ní skoro nikdy; teď zápasil s popruhy a ona přišla trochu blíž, ale nepomohla mu. Když byl konečně hotový, popadl ji za ruku; dívka se rozhlédla, ale viděla jenom tmou a mlhu. Obvinila ho:

„Vidíš, cos proved.“

„Co jsem udělal?“

Zakňoural a chytil se jí pevněji.

„To je fuk. Tomu nerozumíš.“

Namátkou si vybrala jeden směr, poslepu udělala pár kroků a zase se zastavila. Chlapec se k ní přitiskl.

„Jsme úplně ztracení?“

„Blbost.“

„U mámy už bylo světlo.“

„Tady bude za chvíli taky.“

„Takže teda nejsme ztracení?“

Neodpověděla mu a radši se snažila přesvědčit sama sebe, že se nemusí bát, že školní dvůr není moc velký a že by prostě měli jít dál.

„Nesmíme chodit s cizíma lidma. Za žádnou cenu nesmíme jít s nikým cizím. Že ne?“

V hlase měl pláč. Dívka ho táhla za sebou. Udělala několik nerozhodných kroků, pak najednou zahlédla slabé světlo šikmo před sebou a zamířila k němu.

Když dorazili k hlavnímu vchodu, chlapec se jí pustil a už si ani nevzpomněl, že se mu ještě před chvílí chtělo brečet.

O něco později se sešli v chodbě před tělocvičnou. Dívka už seděla na lavičce a četla si, když přiběhl její bratr s míčem v rukou.

„Zahraješ si se mnou fotbal? Jsi moc dobrá.“

„Pověsil sis pořádně bundu a uložil aktovku?“

S vykulenýma očima kývl, že ano, úplný vzor pravdomluvnosti.

„Koukej mazat a uklid' si to.“

Bez odmlouvání odběhl. Za chvíli už ale byl zpátky a zase chtěl, aby s ním šla hrát fotbal.

„Chci si nejdřív přečíst tohleto. Začni sám, já pak přijdu.“

Nedůvěřivě se zadíval na knihu. Byla tlustá.

„Přijdeš brzo?“

„Až dočtu kapitolu. Běž si hrát. Nebude to dlouho.“

Zmizel v tělocvičně. Za chvíli už slyšela úder míče, pokračovala ve čtení a občas zavřela oči a představovala si, že je sama jednou z postav.

Chlapec ji vyrušil.

„Není tu na hraní žádný místo.“

Volal na ni z tělocvičny.

„Jak to že ne?“

„Visí tu ňáký chlapi.“

„Tak hraj kolem.“

Najednou stál přímo před ní. Neslyšela ho přicházet.

„Mně se nelíbí.“

Dívka několikrát nasála vzduch.

„Ty sis prdnul?“

„Ne, ale jsou mrtví a oškliví. Někdo je pořezał.“

Naštvaně vstala a šla ke dveřím do tělocvičny s bratrem v patách.

Ze stropu na jednotlivých lanech viselo pět lidí.

Byli nazí a byli k ní obráceni čelem.

„No že jsou odporný?“

„Jo,“ odpověděla a zavřela dveře.

Vzala chlapce kolem ramen.

„Takže teď nebudem hrát fotbal?“

„Ne, to teda nebudem. Musíme najít někoho dospělého.“

2. kapitola

Vrchní kriminální komisař Konrad Simonsen si užíval dovolenou. Seděl v pokoji s krásným výhledem v nejvyšším patře chaty, kouřil čtvrtou ranní cigaretu, pil svou už taktéž čtvrtou kávu, díval se prosklenou stěnou ven na plynoucí mraky a na nic nemyslel.

Mladá sportovně vyhlížející žena, která vstoupila do místnosti po návratu z ranního běhání, neměla na nohou boty ani ponožky, takže ji neslyšel přicházet a trhl sebou, když promluvila. Také byl zvyklý být sám.

„Fuj, tati. Aspoň by sis tu mohl trochu vyvětrat.“

Kritická poznámka se týkala hustého kouře z cigaret; otevřela dokořán dveře na terasu a čerstvá bríza zavanula do pokoje, až jí rozevlála světlé kudrny. Po chvíli usoudila, že ten nejhorší zápach už vítr vyhnal ven, a přivřela dveře na háček. Pak sklouzla do křesla naproti Simonsenovi a vůbec jí nevadilo, že se noviny, které měla zastrčené za pasem, pořádně zmačkaly.

Muž se ozval: „Dobré ráno, běželas až do Blokhusu? To je teda slušná štreka.“

„Čemu říkáš ráno, vždyť už je dopoledne, ty lenochu. Jo, byla jsem až v Blokhusu a zas tak daleko to není.“

Ukázal se zájmem na noviny: „Ty jsou pro mě?“

Odpověděla mu ironicky, ale ne ve zlém: „A děkuju ti, milá dcerunko, žes mi uvařila kávu.“

„A děkuju ti, milá Anno Mio, žes mi uvařila kávu.“

Vytáhla noviny, ale pak zavadila očima o popelník a z jejího tvrdého pohledu mu bylo jasné, co bude následovat. Rukou vyčítavě ukázala na špačky a z řeči jí zazněl starý bornholmský přízvuk.

„Čtyři cigarety ještě před snídaní.“

„Ale no tak, mám přece volno, to je něco jiného než normálně.“

Tuhle lež si mohl ušetřit.

„Moc kouříš, ještě víc piješ, jíš pěkně nezdravě a říct, že máš nadváhu, to už bude za chvíli kompliment.“

Nesměle se pokusil o obranu: „V práci skoro nekouřím a večer jenom trochu, takže o dovolené si snad můžu konečně zapálit, kdy chci.“

„No, kdyby to tak ještě byla pravda, znělo by to celkem rozumně.“

Nevěděl, co na to má říct. Pošilhával po novinách, které byly rázem z dosahu. Hlas měla najednou nepříjemně vážný: „Víš přece, že mi dlužíš patnáct let, že, tati?“

To číslo ho zabořilo v duši a znovu v něm probudilo ze zimního spánku starý známý pocit, že je mizerný rodič. Tři roky v něm dřímal, od jednoho šťastného květnového večera, kdy najednou stála u něj na prahu s tím, že přijela na týden do Kodaně a že by bylo nejpraktičtější a nejlevnější, kdyby bydlela u něj. Řekla to, jako by na světě nebylo nic přirozenějšího. Tak vtrhla do jeho bytu a jeho života — šestnáctiletá dívka, milá, aktivní, živá... jeho dcera.

Nezbývalo než kleknout na kolena a prosit o milost, ale slova mu nějak nešla na jazyk. Omlouvat se mu připadalo hloupé a sliby, že se polepší a bude žít zdravě, ty se lehce dávají, ale těžko plní. Navíc se od přírody nerad svěřoval se svými pocity. Zkusil na ni pár ne moc vážně míněných slibů, až pak najednou odhodila vážnost stranou a změnila téma:

„Ještě si o tom popovídáme, tati. Teď mi řekni, jestli už sis trochu zvykl na tohle bydlení? Nathalie si to tu zařídila fakt ve velkém stylu, perfektní bungalov.“

I tohle téma bylo trochu výbušné, i když ne tak osobní, a kdyby dceru tak dobře neznal, podezíral by ji z toho, že se k němu vrací schválně právě teď, když je sám v defenzívě. Ale taková ona není, to jenom on vidí rozhovory jako strategické hry, které mají své vítěze a poražené. Byl to jeho zlozvyk, který po všech těch výsleších, jež kdy vedl, trochu pohodlně považoval za nemoc z povolání. Snažil se nenechat se vyprovokovat.

„Jo, je to tu skvělé.“

„Tak proč jsi byl předevcírem tak naštvaný, když jsme přijeli?“

„Protože Komtesa je moje podřízená a všechna ta nádhera byla na mě trochu moc.“

„Vědělš přece, že to patří jí.“

„Jo, moje milá, to jsem věděl, ale ani náhodou jsem netušil, že je to takhle nóbl. I tomu největšímu boháči by se protočily panenky z toho, kolik tak může stát pronájem, a že my máme tu chatu půjčenou za pakatel, to je neetické a určitě i nezákonné.“

„Je bohatá, no a co? Tak tu teď můžeš dělat hospodyní.“

„A navíc je lednička nacpaná k prasknutí, přežili bychom i atomovou zimu.“

„Tak dlouho tu ovšem nebudeme, jenom čtrnáct dní, a konec konců ty vůbec jíst nemusíš. Ani trochu by ti neuškodilo, kdybys mírně odčerpal z vlastních zásob.“

„Žádný jídlo, žádný pití, žádný cigarety; ještě něco?“

Dělala, že neslyší, a pokračovala v legraci: „A to víš, že dlaždice na terasách jsou ručně malovaná italská práce a mramor ve vstupní hale se těží v jediném lomu na Ölandu?“

„Odkud to víš?“

„No přece od Nathalie.“

Nikdo jiný Komtese neříkal Nathalie, znělo to divně. Narodila se sice jako Nathalie von Rosen, ale všichni jí říkali Komtesa, i ona sama si tak říkala.

„Ty už jsi tu někdy byla?“

„No jo.“

„Tak to je horší, než jsem si myslel.“

„A za chvíli to bude ještě horší, dostala jsem pro tebe totiž taky dárek.“

„Od koho?“

„Od Nathalie, ale říkala jsem si, že s ním radši pár dnů počkám.“

Tvářil se zmateně a nebylo to hrané.

„Prosím tě, tati, občas máš fakt dlouhý vedení. Tohle je myslím celkem jasný, řeknu ti, že je do tebe tak blázen, že kdyby ses o sebe trochu staral a shodil patnáct dvacet kilo, tak bys mohl udělat dobrou partii, jak se říká.“

Pokojem zaznělo tiché čilé capkání bosých nohou na vybělené podlaze z pomořanské borovice a už byla pryč, dřív než stačil nějak komentovat tu její absurdní myšlenku.

Komtesin dárek byl naprosto dokonalý. Anna Mia seděla jako papoušek na bidýlku na opěrci křesla, ve kterém odpočíval, a když ho rozbaloval, hltala každý okamžik. Aron Nimzowitsch, *Mein System*, původní vydání z roku 1925 s věnováním od samotného mistra — cenný poklad, který ho na okamžik přivedl skoro do extáze. Mezitím se Anně Mie podařilo číst mu přes rameno.

„Co myslí tím *Děkuji za pomoc*?“

Obrátil lístek, pozdě.

„Podívej, to nemáš vůbec žádné vychování? Cizí dopisy se přece nečtou.“

„Já je čtu. S čím jsi jí pomohl?“

„Do toho ti nic není!“

Chvilku seděli mlčky, ona na opěrci, on v křesle.

„To mi pověz, jak dobře se vy dvě vlastně znáte?“

„Kdo? Já a Nathalie?“

Její hraný nezájem by se dal krájet.

„No jistě.“

„Do toho ti nic není.“

A byli si kvit.

O chvíli později už byla sdílnější: „Já Nathalii moc dobře neznám a nedělaly jsme nic za tvými zády. Každopádně nic moc a že jsem tu byla už dřív, je úplná náhoda. Narazily jsme na sebe na ulici ve Skagenu a pozvala mě na oběd. Ale vím dobře, kdys jí pomohl, bylo to jistě tehdy, když se rozváděla. Nebo ne?“

Váhal s odpovědí.

„Při tom obědě jsme si trochu popovídaly.“

Lehce mu přejela rukou po čele a po vlasech.

„Jsem přesvědčená, že sis tu knížku čestně zasloužil, tati. Tak buď tak hodný a nemysli pro jednou na to, kolik stála peněz. Nathalii by v životě nenapadlo něco za svoje dárky chtít, taková ona prostě není a ty to moc dobře víš.“

„Ne, taková ona není. Ale už z principu.“

„Možná máš ty principy špatně nastavený.“

Vstala a šla k oknu a on mezitím opatrně, skoro nábožně listoval knihou.

„Půjdu se vykoupat a ty mezitím vymysli, co budeme dneska dělat.“

„Jo, jo, fajn.“

Musela na něj zavolat dvakrát, než vstal a přišel za ní, a ani si nevšiml, že atmosféra už se zase změnila. Byl myšlenkami daleko u partie šachu.

„Máš zapnutý mobil?“

„Ne, dohoda zněla, že se izolujeme od vnějšího světa, jak si jistě pamatuješ. Proč se ptáš?“

Vstal a naposledy se dlouze zadíval na figury v knize, pak vyhlédl z okna a klouzal očima po horizontu. Zvlněná přímořská krajina se pod ním rozprostírala v nepravidelných, větrem ošlehaných kopečkách, zářivě svítivých tam, kde je zalévalo slunce, a tmavě šedých, temných na odvrácené straně, zhusta zarostlých šípky nebo zpevněných písečnou trávou. Až úplně v dálce bylo vidět Severní moře s třpytivými bílými vrcholky vln a nahoře na nebi hejno šedých hus, které letěly na jih podél pobřeží. Najednou cítil, že ho Anna Mia objala a její hlava mu ztěžka leží na zádech. Celý ztuhl z podivného pocitu cudnosti, jako by její mládí bylo tabu; přesto zůstal stát a po pár vteřinách věčnosti dívka tiše řekla:

„Přijeli si pro tebe, tati.“

Teprve teď to uviděl. Ohyzdne cizí těleso, které se pomalu plazilo vzhůru po klikaté cestě mezi pahorky: policejní auto.

3. kapitola

O necelé tři hodiny později stál Konrad Simonsen v Langebæcké škole v Bagsværdu a díval se ven, jak prší, smutně, vytrvale. V křoví za školním hřištěm pracoval psovod se svým psem, pomocí posunků a povelů zvíře vedl a občas si ho k sobě zavolal, aby ho poplácal a pochválil. K muži se psem se připojila mladá žena s igelitovým sáčkem uvázaným na hlavě místo šátku; Simonsen chvíli sledoval gestikulaci obou policistů, ale náraz větru zalil okenní sklo vodou a znemožnil mu výhled. Stočil pohled na chodbu. Stěny byly žluté, oprýskané a špinavé, linoleum bylo dřevé, takže připomínalo překážkovou dráhu, a tu a tam visely rozličné, více či méně povedené umělecké kreace: ta nejbližší byla vyrobená ze zkrouceného ocelového drátu a pořádně zaprášených plechovek od koly.

Rezignovaně rozhodil rukama.

„Zatraceně, Komteso.“

Slova byla určená ženě stojící za ním, která mluvila do mobilu, a pronesl je celkem klidně, aby zdůraznil absurditu toho, že si pro něj dojeli jako pro nějaký spěšný balík a obratem ho doručili na druhý konec země jen proto, aby tu teď stál a nečinně zíral na nevlídné říjnové počasí. O vyšetřování, které má vést, neví téměř nic — vždyť ani netuší, kam by měl jít.

Žena na jeho poznámku reagovala tak, že rukou zakryla telefon.

„Ahoj, Simone. Škoda té tvé dovolené, ale pár dní jste si přece jen užili. Doufám, že to Anně Mie nebylo moc líto. Arne přijde za chvíli a hned tě seznámí s aktuální situací.“

Usmála se a pokračovala v hovoru, dřív než stačil odpovědět. Oplatil jí úsměv, i když vlastně ani nechtěl, a pomyslel si, jak má hezké zuby. Vydechl a vyhlédl zase z okna, byl to stále stejně

depressivní pohled. Komtesa pořád telefonovala, což mu připadalo jako varování, že oddělení vražd by mohlo — až přijde čas — výborně dál fungovat i bez svého současného šéfa.

Anebo možná přece jen ne. Konrad Simonsen poslouchal na půl ucha, co Komtesa říká do telefonu; předpokládal, že mluví s jedním z techniků, a vtom mu došlo, že je něco špatně. Lehce exaltovaný tón hlasu a příliš detailní dotazy, které neodpovídaly stavu vyšetřování, ji prozradily. A když se téměř stejnými slovy ptala podruhé na totéž, vzal jí ruku s telefonem a opatrně ji zatlačil dolů. Ukončila hovor bez rozloučení.

„Kdys naposledy jedla?“

„Ani nevím, nějakou dobu už to asi bude. Kolik je hodin?“

Tenhleten stav dobře znal a věděl také, že je přechodný. Všichni vyšetřovatelé se čas od času setkali s případy, které je ťaly do živého a se kterými se těžko vyrovnávali; příšerné obrazy se jim usadily v hlavě a nedaly se vymazat. Tento případ byl pro Komtesu očividně jedním z nich. Samotného se ho nejvíce dotýkalo, když bylo obětí dítě, tak na tom byli koneckonců skoro všichni u policie, ale samozřejmě ještě nebyl v té tělocvičně. Přestal nad tím přemýšlet a soustředil se na přítomnost.

„Zajeď si do města a dej si něco k jídlu. Za hodinu ať jsi zase tady.“

„Nemám hlad.“

„To je rozkaz, Komteso. A vypni si telefon.“

Přikývla, jako by mu rozuměla, ale na očích jí viděl, že nic nepochopila. Jindy byla neuvěřitelně pevná, takový ten typ, co jde klidně proti proudu. Pootočila se, matné denní světlo jí dopadlo na obličej z jiného úhlu a on viděl, že její pleť získala odstín jejích popelavých vlasů.

„Je to hrozné, Simone. Myslím, že jsem ještě nikdy nic podobného neviděla.“

„No jo, to určitě nikdo z nás.“

„Dívali jsme se s Arnem od vchodu a... sakra, bylo to fakt hrozný.“

„Jo, máš pravdu, tak už konečně vypadni, mám na práci i jiný věci než starat se o tebe.“

Poslední poznámku doprovodil úsměvem, aby nevyzněla tak tvrdě. Vypadala, že si toho ani nevšimla, dál tam stála a jeho napadlo, že by ji mohl obejmout nebo jí alespoň položit ruku na rameno. Ale neudělal to, tyhle věci mu nikdy moc nešly. Konečně promluvila:

„Za chvíli budu zase v pohodě.“

„Já vím. Ahoj.“

Odešla.

Jazyková učebna se pro tuto chvíli změnila v centrálu vyšetřování. Dvě police na knihy, jejichž obsah odklidili na parapet, byly nyní prázdné a na stole uprostřed třídy ležel balík papíru a krabička s tužkami. Tmavě zelenou školní tabuli zakryli bílou omyvatelnou tabulí, kam se daly poznámky psát fixem namísto křídly, a na zadní stěně visel veliký papír s plánem školy. Byl jenom tak narychlo načrtnutý a pěkně křivý.

Konrad Simonsen studoval plánek s hlavou lehce nakloněnou ke straně a Arne Pedersen mezitím využil příležitosti a otíral si židli. Na kalhotách už měl dvě skvrny a nechtěl, aby to bylo ještě horší.

„Jaký byl let?“

„Nepříjemný.“

„A co ta chata? Vráti ti peníze?“

„Nejspíš ne.“

Židle, které pamatovaly lepší časy, nebezpečně vrzaly, když se na ně muži posadili. Konrad Simonsen si opřel loket o lavici a prostě se zeptal:

„Jak jsi na tom?“

Arneho Pedersena ta otázka nepřekvapila, což bylo dobré znamení.

„Dobře, ale ze začátku to moc příjemné nebylo. Dvakrát jsem zvracel, a to se mi už léta nestalo. Vlastně za celou tu dobu asi tak jednou nebo dvakrát.“

„Ale teď už jsi ok?“

„Normálně to bývá jenom, když jsou to děti — no, vždyť víš.“

„Arne, chci jasnou odpověď. Jsi ok?“

Arne Pedersen se mu podíval do očí.

„Jo, jsem ok.“

„Výborně, tak mi podej zprávu o chronologii, zdrojích informací a aktuálním stavu věcí.“

Začal trochu přísněji a víc velitelsky, než vlastně chtěl, ale ještě v něm dozníval vztek z toho čekání, a teď se chtěl konečně dozvědět fakta. Vzápětí už poslouchal základní údaje. Arne Pedersen střízlivě a přesně vypočítával jednotlivé body počínaje matkou turecké národnosti, která přivezla děti do školy kolem 6.15 a rozloučila se s nimi u stojanu na kola stojícího napravo od vjezdu do areálu školy. Pokračoval:

„Je první den po prázdninách a škola už je otevřená. Děti jdou každé do své třídy, pověsí si kabáty a pak se potkají před tělocvičnou v křídle B, aby si hrály s míčem. V tělocvičně objeví pět mrtvých těl. Starší sestra se snaží najít nějakého dospělého, ale marně, pak zavolá z telefonu ve sborovně na 112, kde ji přepojí na policejní stanici v Gladsaxe. Telefonát byl přijat v 6.41. Službu konající... okamžik...“

Chvilí váhal a zamyslel se. Konrad Simonsen se ozval:

„Jméno není podstatné, ale řekni mi, ty dvě děti, nepřišly sem dost brzo? Myslel jsem, že škola začíná v osm.“

„Jistě že začíná v osm, mně to přišlo také divné, proto jsem se zeptal ředitele. Ukázalo se, že školu navštěvuje pár dětí, které přicházejí už dlouho před začátkem vyučování. Tenhle problém znají všude. Někteří rodiče chtějí prostě ušetřit peníze za družinu, další zase spěchají do práce...“

Konrad Simonsen ho přerušil.

„Dobře, dobře, tak pokračuj.“

„Jasně... kde jsem to skončil? Takže službu konající policista dívce sdělí, ať počká, než přijde nějaký učitel, a ona pak zavolá na pracoviště své matky v Gentofte. Matka není zrovna k zastižení,

ale majitel firmy — zdejší Libanonec, který dívku trochu zná — se rozhodne za ní přijet. Dorazí do školy chvíli před sedmou hodinou. Vyžene z tělocvičny osm dětí, které se tam mezitím sešly. I on zavolá na policejní stanici v Gladsaxe a v 7.38 přijíždí policejní auto se strážníky...

Konrad Simonsen ho příkře přeruší.

„V 7.38!“

Arne Pedersen se vyhnul jeho pohledu a začal si upravovat uzel na kravatě. Tenhle pohyb znal jeho šéf až příliš dobře.

„Koukej vysypat to jméno a vysvětli mi, jak se to mohlo stát.“

Další krytí nemělo smysl, a tak padlo jméno službu konajícího policisty spolu s vysvětlením:

„Myslel si, že těm telefonátům není potřeba přikládat velkou váhu... protože *ti dva, co volali, byli očividně nějaký arabáci*. Což je bohužel citát.“

Konrada Simonsena to velice překvapilo.

„Proč, prosím tě, kryješ takového vola? Ty se s ním znáš?“

Arne Pedersen vypadal od přírody mladistvě. I přes svých čtyřicet let vypadal dosud jako kluk a právě se červenal od ucha k uchu, takže jeho tváře měly skoro stejnou barvu jako jeho ohnivě zrzavé vlasy.

„Chodili jsme spolu na policejní akademii. A sázíme spolu.“

Konrad Simonsen nakrčil čelo a přimhouřil oči, ale dál už se neptal. Arne Pedersen byl šikovný vyšetřovatel, kreativní a efektivní, a jak to tak vypadalo, bylo dost pravděpodobné, že by se po letech mohl stát novým šéfem oddělení, ale jeho hráčská vášeň byla dobře známá a kolovalo o ní čím dál tím více historek. Jednou si o tom budou muset promluvit, ale ne teď, a jestli Arne Pedersen dluží tomu tulpasovi nějaké peníze, on o tom nechce nic vědět.

„Nechme to být. Pokračuj.“

„Strážníci přivolali posilu, školu uzavřeli a děti poslali domů. Zaměstnanci se shromáždili ve sborovně a také samozřejmě zavolali nás. Já jsem dorazil kolem deváté hodiny a poslal pro tebe a potom jsem informoval policejního ředitele a zavolal Troulsena,